

רע"פ 3043/14 - משה לוגסי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3043/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: משה לוגסי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופטים א' טל (סג"נ) ו' שפסר, צ' ויצמן) מתאריך 18.3.2014 ב-ע"פ 30479-12-13

בשם המבקש: עו"ד עופר רחמני

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים: א' טל (סג"נ), ו' שפסר, צ' ויצמן) מתאריך 18.3.2014 ב-ע"פ 30479-12-13, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ע' קובו) מתאריך 4.11.2013 ב-ת"פ 27802-05-12.

להלן אביא הנתונים הנדרשים להכרעה.

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בבית משפט השלום הנכבד, בעבירות לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מע"מ), בכך ש: הוציא חשבונית מס, או מסמך הנחזה כחשבונית מס, מבלי שעשה, או התחייב לעשות עסקה שלגביה הוציא את החשבונית, או את המסמך האמור (עבירה לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק מע"מ) - וזאת ביחס ל-135 חשבוניות; ובכך שהכין, ניהל או הרשה לאחר להכין או לנהל, פנקסי חשבונות כוזבים במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס (עבירה לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מע"מ); שהשתמש בכל מרמה, או תחבולה או שהרשה לאחר להשתמש בהן (עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ).

3. בית משפט השלום הנכבד השית על המבקש את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך 12 חודשים; מאסר על תנאי למשך 10 חודשים (כשהתנאי הוא שבמשך 3 שנים לא יעבור עבירות מסוג פשע לפי חוק מע"מ); מאסר על תנאי למשך 5 חודשים (כשהתנאי הוא שבמשך 3 שנים לא יעבור עבירות מסוג עוון לפי חוק מע"מ); קנס כספי בסך של 40,000 ש"ח.

על גזר הדין, ערער המבקש לבית המשפט המחוזי הנכבד, וזה דחה את ערעורו.

מכאן הבקשה שבפני.

תמצית טענות המבקש

4. עיקר טענותיו של המבקש נוגעות לכך, שחלקו בפרשה שבה בוצעו העבירות שבגינן הורשע - היה משני. כן מלין המבקש על שנעשתה כלפיו, לטענתו, אכיפה בררנית שבאה לידי ביטוי בכך שמעורבים אחרים בפרשה הנ"ל - לא נענשו כלל.

דיון והכרעה

5. לאחר שבחנתי את טענות המבקש הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. אביא את נימוקי לקביעה זו מיד בסמוך.

6. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תנתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007) (להלן: עניין אבו שנב)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 2222/13 חיחאשווילי נ' מדינת ישראל (2.5.2013)). זאת ועוד: במקרים שבהם הבקשה מתייחסת רק לחומרת העונש, ההלכה היא שרשות ערעור תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות העניין (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)).

7. הבקשה שלפני איננה עומדת באמות המידה הנ"ל. כל טענותיו של המבקש נוגעות אך ורק בעניינו הפרטני

והן נבחנו כבר על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד. זאת ועוד - אחרת. בית המשפט המחוזי קיבל את עמדת בית משפט השלום ביחס לחלקו המשמעותי של המבקש בביצוע העבירות, וקבע כי לא ניתן להגדיר את חלקו בביצוע כ"שולי וזניח". כך גם בית המשפט המחוזי פסק כי לא ניתן לבסס טענה של אכיפה בררנית כלפי המבקש, שכן אחד מן המעורבים האחרים עזב את הארץ ולא שב, ולגבי המעורבים הנוספים נטען על ידי המשיבה שלא הוצגו ראיות מספיקות לצורך הוכחת היסוד הנפשי הדרוש לשם העמדתם לדין. משכך, עולה כי בעניין זה לא נגרם למבקש עיוות דין, כמשמעו בפסיקה. בנוסף לא מצאתי כי העונש שהושת על המבקש סוטה במידה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה (ראו והשוו: רע"פ 5823/09 באשתי נ' מדינת ישראל (17.8.2009)).

8. נוכח כל האמור - הבקשה נדחית. המבקש יתייצב אפוא לריצוי מאסרו במועד ובמקום שעליו הורה בית המשפט המחוזי הנכבד.

ניתנה היום, י"ח בסיון התשע"ד (16.6.2014).

שׁוֹפֵט
